

Příloha č. 1

Co si беру na cestu

*„Jako na letišti u turniketu,
kde váží zavazadla při každém letu,*

*každé ráno mi lomcuje paží,
co si беру na cestu a kolik to váží.*

*Co mám přiznat? Co zamlčeti?
Beru si trenčkot. A fotografie dětí.*

*beru, co mne těší o co mne drásá,
úsměv Jessiky, za nějž se platí librou vlastního masa,*

*kouzla prastará, jednu peroutku z Ikara,
potok, který bublá jak fujara,*

*pohled z okna na střechy Borové Lhoty,
pět čerstvých smyslů a sedmimílové boty,*

*dělnickou hrdost na dobře udělanou práci
a horoucí srdce, svou rudou legitimaci,*

*dudy jak ze Shakespeara, sudy mešního vína,
operu mraků, která se do větru vzpíná,*

*staleté zamyšlení dubů, třpytné pavoučí sítě,
tranzistorová rádia cvrčků vyhrávající skrytě,*

*pro svoji dcerku červené plavky s puntíky,
pro básníky Měsíc jak meloun veliký,*

*radost i slzy světa, ani je nepoberu,
pár kapek živé vody pro Jairovu dceru,*

*pár šupin z kapra, aby byl celý svět sytý a bohatý,
několik vášnivých taktů z Měsíční sonáty,*

*beru déšť pro žitné pole, snad zaprší ještě,
a pestrobarevný deštník pro ty, kdo bojí se deště,*

*pro opuštěné děti medvídka s očima na nitce,
aby usnuly krásně jako ve vánoční povídce.*

*Zvedám své zavazadlo schýlen v ramenou,
nadváhu platím veršem, verš krví tepennou.¹*

¹ SKÁLA, Ivan. Co si беру na cestu. Československý spisovatel. Praha. 1975, str. 224-226